

изворъ е желаніе за свободж. Догдѣ-то трае освоеніе-то, всякой изразъ на неговж-тж власть е неправеденъ, всяка нейна стѣпка е злоупотрѣбленіе, а отпоръ, малкъ или голѣмъ, слабъ или ягкъ, само ако иде за нейно-то сваляние или под-копаване, съвсѣмъ ся согласява съ Божиѣ-тж правдж, на койж-то трѣбва да ся полага надѣжда, ако ще да ся дойде до нежъ, коя-то трѣбва да ся заслужи съ дѣло и пожертвованіе.

Защо да ся говори за народнж привърженостъ? Неволю да ся изпълнява освоителя-та воля, това не е привърженостъ. Видѣлъ съмъ соколы, съ кои-то тунетанскы-ты Арабе ловять яребицы. Днесъ го уловять, и слѣдъ нѣколко дни иджтъ на ловъ. Съ спяжты вързаны крака и звънецъ на опашкж-тж, ти служатъ доста вѣрно на свои-ты господари; а всичкый-тж залогъ на тѣхнж-тж вѣрностъ е дългый-тж гайтанъ, кой-то Арабинъ-тж държи за единъ край. Тоя гайтанъ—това е привърженостъ-та. Звънецъ-тж плаши и отгонва отъ него свободны-ты му братія, спянка-та му готви смъртъ; нъ той пакъ ся навръща тамъ, гдѣ-то го е държала привърженостъ-та. Така е и съ привърженостъ-тж на покорны-ты и подчинены людіе. Всичкый-тж залогъ отъ тѣхнж-тж вѣрностъ е: звънецъ-тж, спянка-та и гайтанъ-тж. А ако дойде отръкж нѣкому да прѣкъсне гайтана и да утече, то съ звънце-то плаши отъ себе свободны-ты братія, умира въ оковы-ты, ала ся не връща освоителю, гдѣ-то го е държала привърженостъ-та.

Таково историческо право имаше гърцко-то царство надъ Българійж; такъва бѣше привърженостъ-та на Българи-ты камъ цариградскыя прѣстолъ, на който сж сѣдѣли: Константинъ Великий, Теодосій Великий и Іустиніанъ I.

Славенъ бѣше тоя прѣстолъ; ала коя полза отъ него за Българи-ты?—Жялостна е освоителя-та слава на покорены народъ.